

Інформаційний БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

№4. 10 /85/

Квітень, 1957

Рік 5-тий

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С !

З нагоди Воскресення Христового передаємо найкращі святочні побажання веселих Свят і сповнення мрій всім Дружам, Членам ОУН і Воїнам УПА та їхньому Проводові на Рідних Землях, Проводові ЗЧ ОУН, Тереновим Проводам по всіх країнах Західної Європи і за Океаном, Проводам Клітин і всім Членам, Симпатикам і Прихильникам ОУН на терені Великої Британії. Хай воскреслий з Гробу Син Божий благословить Вашу спільну працю і допоможе діждатися тієї хвилини, коли ціла українська нація у своїй Самостійній і від нікого незалежній Україні вільними устами співатиме Йому Воскресній Пісні.

Тереновий Провід ОУН у В. Б.

-----:-----

Не треба нам забав і утх квітів барвистих,
Налитих келихів, та розкоші бажань.
Ми вдячні Богові за шлях оцей тернистий,
Що душу й кров надхнув для почувань.

Співати Новому, Величному, Святому,
На зустріч блискавкам грядучої доби,
Маршам і поривам, жевріти молодому
Восталим до життя із зброєю в ряди!...

На захист міст і сіл, землі святої й чести
Святого свого Я, Історії святинь,
Що кров"ю поклялись лиш їй одній принести
Своє життя й любов на вістар, як один...

Усе й за все, що є святішого в людини:

Вітця і матір, побратимів і сестру.
Бо там де кров лягла за землю Батьківщини
Наших слідів повіки не зітруть.

Оце наш ювілей, оце наша молитва,
Наш крові зов і клич її святий!
Щоб замість утх гучних - загомоніла битва,
Прорізала вогнем кордони і світи.

Недовго! Бадьорись! Хто зна, а може завтра
Воскресний дзвін проріже небосхил?!
Готуйся, як один на ворога до старту,
Бо камінь і печать відвалені з могил!...

Зоріє, подивись! То в крові Батьківщина
Встає оновлена, як Він, наш Назарей.
Нехай живе Весна, Весна і Україна
Надхнена вірою Його святих Ідей!

/Уривок з поеми Ів. Хмеля "Христос Воскрес,
Молоде", "Голос Молоді", ч. 4., 1951./.

-----:-----

-2-

НАПРЯМНІ ПРАЦІ СУСПІЛЬНО-ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТУРИ НА 1957 -МИЙ РІК

Суспільно-Виховна Референтура має завдання займатися змістом праці суспільно-громадських установ та організацій. Для цього служать нам постанови П'ятої Конференції ЗЧ ОУН, де пишеться: "В суспільно-політичному житті, члени ОУН, працюючи в українських установах, впливають ідейно і політично на зміст і форми їхньої роботи, обороняючи і скріплюючи принципи визвольної самостійницької політики та протиставляються всяким шкідливим для неї хитанням та компромісам. Для усунення шкідливих наслідків надмірного роздрібнення національних сил, Закордонні Частини ОУН обстоюють потребу організування національних громад. Всі українці в одній місцевості, чи в більшому обширі поселення, повинні об'єднуватися в одну національну громаду для спільного захисту загально-національних інтересів і для ведення таких справ українського життя, які мають загально-національне значіння та для яких засадниче становище всіх однакове. ЗЧ ОУН осуджують шкідливу практику деяких груп, які атомізують українську спільноту через творення дрібних нежиттєздатних товариств, щоб в цей спосіб утриматися на поверхні громадського і політичного життя. В поодиноких країнах поселення українців повинна діяти одна загально-українська громадська централа. Тому ЗЧ ОУН протиставляються нездоровим тенденціям дублювання таких централ" /Розділ 5, пар. 7,8,9 і 10 Постанов П'ятої Конференції ЗЧ ОУН/.

На терені Великої Британії існує, нажалю, дві суспільно-громадські централі. Хоча СУБ об'єднує переважаючу кількість українського громадянства на даному терені, в англійських урядових чинників зареєстрована друга українська централа, так зване "Об'єднання". На сьогодні це "Об'єднання" є фактично опановане мельниківцями, які з такого становища дуже задоволені. На початку від СУБ-у до "Об'єднання" перейшло кілька тисяч українців, сьогодні, одначе, більша кількість тих людей є також поза "Об'єднанням". По суті вони вже є симпатиками СУБ-у, підтримуючи його з боку. Вони були б сьогодні і членами, але їм "важко" заплатити за шість, чи сім років залежності в членських вкладках.

Створення на терені Великої Британії одної суспільно-громадської централі не залежить тільки від нашої доброї волі, бо мельниківці свідомі, що при створенні одної централі, вони особисто не матимуть тих вигід, що їх мають в "Об'єднанні", де вони є повними господарями. Тому і питання СУБ-у і "Об'єднання" стоїть сьогодні так, як воно стояло в минулих роках. Отже, це питання стоїть не як поєднання з "Об'єднанням", але як від'єднання до СУБ-у тих українців, що відійшли від "Об'єднання".

Крім СУБ-у, на даному терені маємо ще інші організації і установи, які так чи інакше /прямо чи посередньо/ знаходяться під нашим ідейно-політичним впливом. Цими організаціями є СУМ, ОБВУ, УСГ, Кооперація, а в найближчому часі також Англо-Українське Товариство. Англо-Українське Товариство в системі нашої зовнішньо-політичної роботи займе чи не одне найповажніших місць. Воно дасть нам широку базу співпраці українських самостійницьких сил з прихильниками української визвольної справи серед британського світу.

Треба взяти під увагу, що цей рік приходить в зовсім відмінній світовій політичній ситуації, як це було минулого року. Кінець 1956 року започаткував своїми подіями на Мадярщині нову добу взаємовідносин між московським імперіалізмом і Західним Світом. Західно-європейський пролетар во ім'я "освободження", яким більшовики робили жовтневу революцію, сприймає це "освободження" як соціально-національне поневолення Москвою. Це підтверджується протимосковськими повстаннями робітників у Східній Німеччині, повстанням польських робітників і всенароднім повстанням на Мадярщині.

Три роки тому робітники Східньої Німеччини виступали проти надлюдської експлуатації за покращання матеріально-побутових умов, але робітники в Познані виступали вже проти московського засилля в Польщі. Москва не могла зробити отвертої інтервенції в Польщі по-перше тому, що мала проти себе півтора мільйонову польську комуністичну партію і польські збройні сили. Тому вона була поневоленою погодитися на Гомулку, польського націонал-комуніста. Події, що заіснували в кінці минулого року в Східній Європі, матимуть великий вплив на населення московської імперії.

Події, як на це вказують приклади з минулого року, назривають і висбухають несподівано, а тому потрібно прийняти до уваги, що напружене становище на Україні, Прибалтиці, середній Азії, на Кавказі може раптово з'явитися в такій формі, як це було на Мадярщині. Тому всю нашу суспіль-

льно-громадську роботу плануємо і провадимо з тим розмислом, щоб з неї було найбільше користі визвольній справі. Суспільно-громадські організації не були і не можуть бути цілком в собі. Для нас, як політичної організації, вони були, є і будуть засобом мобілізації широких мас української еміграції до виконання і завершення найбільшої справи, а саме визволення України!

Українська еміграція знаходиться в незрівняно сприятливіших умовах як наш нарід в Краю. Коли взяти до уваги ту політичну свободу, якою ми користуємося, то було б непросто, коли ми не використали б цих умов повністю. Правда, в щоденній роботі ми відчуваємо на кожному кроці брак людей і засобів, а це означає тільки те, що нам треба цих людей вироблювати та знаходити середники для прибрання матеріальних засобів. Цю проблему кожна організаційна клітина розв'язує в себе після своїх здібностей і спроможностей. Потрібно відмітити надзвичайну ініціативу деяких організаційних клітин розв'язувати цю проблему власними силами на місці. Місцеві кооперативні крамниці, клуби, самоосвітні гуртки, недільні чи суботні школи, мистецькі гуртки - це є шлях до розв'язування проблеми кадрів і засобів нашої суспільно-громадської роботи. У величезній мірі масштаб і якість роботи самої "Гори" залежить від кадрів і засобів, якими диспонує "Діл". А проблема організаційних кадрів, кадрів такого характеру, якого вимагає сучасна боротьба, є знову тою проблемою, від якої залежатиме успішність внутрішньої боротьби і перемоги. На еміграції ми стикаємося з фактом, що частина членства розм'якшується під впливом еміграційних умов, обтяжує себе тягарем особистих турбот, чи навіть особистою амбіцією, і замість праці займається тим, що найближче і найменше відповідало, а саме - критикоманією тих, що роблять, а часом вони дозволяють собі і на багато дечого більшого. В цьому чи в подібних випадках суспільно-виховні референти мають обов'язок пригадувати таким членам організаційні засади поведінки.

При відзначуванні історичних дат в біжучому році старатися уникати в міру можливостей такі, які говорять про наші поразки. Менше панахид, менше сумних траурних дат. Всіх, що згинули в боротьбі за Волю України, відзначати в день пам'яті Героїв, в часі Зелених Свят. До відзначення національних свят, як Свято Державности та інші, потрібно заздалегідь приготуватися, уникаючи трафаретів і шаблону та оздоблювати їх добре підготованою мистецькою частиною.

-----:-----

ПРОВІДНИК ЗЧ ОУН І ЧЛЕНИ ПРОВОДУ ЗЧ ОУН У В.Б.

На протязі останніх двох місяців Великобританський терен відвідало двох Членів Проводу ЗЧ ОУН, а на протязі останніх півтора тижня на нашому терені перебував також Провідник ЗЧ ОУН. В тому часі Члени Проводу ЗЧ ОУН, включно з Провідником, перевели кільканадцять важливих розмов з визначними представниками британського політичного світу і деякими членами уряду. На основі цих розмов стверджуємо, що серед певних когорт британського політичного світу помітно зріс інтерес до справи визвольної революційної боротьби українського народу на Батьківщині та нашої законної політичної акції. Можливо, що в недалекому майбутньому прийде до осягнення співпраці на деяких відтинках.

Крім повищого, Члени Проводу ЗЧ ОУН інтересувалися розвитком нашої внутрішньо-організаційної роботи на цьому терені, як і взагалі станом на відтинку членського активу та загалу українського громадянства. В тому самому часі двох Членів Проводу ЗЧ ОУН взяли участь у відправі Провідного Активу Великобританського терену, з'ясовуючи особисто положення на Батьківщині, загальну політичну ситуацію у світі і наші завдання на найближче майбутнє. Провідник ЗЧ ОУН перевів нараду з Членами Проводу цього терену, а на передодні свого від'їзду взяв особисту участь у ширшій нараді Членів Теренового Проводу, Районових Провідників і викликаних спеціально на цю нараду Членів Районових Проводів /деяких/ та Індрерферентів ТП.

Перед виїздом, Провідник ЗЧ ОУН просив передати привіт від нього особисто та від цілого Проводу ЗЧ ОУН всьому членському активові цього терену. "Теперішня ситуація є надзвичайно важкою", - говорив він, - "і як така вона вимагає від кожного члена великої рівноваги духа, сили розуму і почувань для здійснення покладених завдань".

-----:-----

ВИХОВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ НА ЕМІГРАЦІЇ1/ В с т у п

Націоналістичне виховання молоді мусить бути сперте на тверде підложжя виховання загально національного.

Перманентна тимчасовість і надія на якусь зміну не дала українській еміграції змоги розвинути на протязі десяти літ задовільної системи виховання і тому ми, беручись серіозно до цієї справи, мусимо побудувати всеобіймаючу систему виховної праці над українською молодю на еміграції.

Така система мусить спиратися на докладній аналізі існуючих умовин, наших спроможностей під тим оглядом та який тип українця може бути вихований в існуючих умовинах при допомозі сил, що ними ми розпоряджаємо.

Уложивши таку систему, мусимо приступити до мобілізації над вихованням молоді церкви, школи, наукові інституції, науковців, письменників, видавництва, товариства й організації, та взагалі всі сили, не дивлячись на їх політичні різниці, розуміється крім комуністів.

Обставини, що їх аналізуватимемо на іншому місці, вимагають найвищого напруження сил, щоб виховання молоді на протязі якогось, можливо, найкоротшого часу набрало упорядкованого вигляду, а молодь щоб почувала, що вона знаходиться в якійсь системі. При тому не можна оглядатися на якісь можливі зміни, що могли б обернути нашу роботу в ніщо. Ми повинні так все плянувати, немов би такий стан залишався на довгі десятки літ. Виховання молоді не терпить тимчасовости, хаотичности і безпляновости.

Перехід від теперішнього стану не може йти шляхом наглих змін на всіх відтинках, тільки шляхом поступених коректив у наміченому напрямі.

Основним питанням є представити справу виховання дітей самим батькам. Немає вже, мабуть, у світі під цю пору ніодної культурної держави, де не було б примусового навчання дітей у школі. Кожний батько і кожна мати знає, що їх дитина мусить піти до школи, як тільки доросте до відповідного віку, бо інакше батьки будуть піддані карі, передбачену законом, а дитина сьак-чи-так буде мусіти ходити до школи.

Україна тратить рік-річно цілі гекатомби молоді в боротьбі з окупантом, а ще більше тратить її в пекельній машині комуністичного виховання. Тому національним злочином буде допускати до затрачення українських дітей на еміграції, де об'єктивних причин до того таки мало. Родичі мусять знати про це і вони мусять бути свідомі, що їх стріне така сама кара за запропачення своєї дитини, яка є доступною в еміграційних умовинах, без огляду на країну перебування. Це усвідомлення мусить робити наша преса. Про це ми мусимо старатися.

Протягом дальшого обговорення справи виховання молоді постараємося доказати, що немає підстав побоюватися, що нам не вдасться провести в життя. Колиж тепер приступити до питання вирощування наших кадрів, то на канзі, що її ми будуємо на полі загально-національному й на наших зв'язках, пророблених нашим членством в перманентній зв'язці з молодю в часі праці над нею, можна буде збудувати те, про що йдеться.

В найблищому часі, доки тамта робота не стане на відповідному poziomі, мусимо задовольятися одиницями, до того одиницями сильними і рухливими, яких треба буде вишколювати на виховників для роботи ширшого масштабу в майбутньому. Одного тільки побоюємося. Побоюємося того, що ці наші пляни можуть стрінути замале зрозуміння зі сторони як провідного так і рядового членського активу. Наша Організація зі свого покликання дії та призначення, є в засаді організацією боевою. Наше членство звичувалося на революціонерів-боевиків, часто без належної підготовки до звичайної, щоденної суспільної праці. У нас завжди бракує людей підготованих до життя в умовинах, де не існує нагода боротьби в правдивому розумінні цього слова. Тому на протязі тих кільканадцяти років ми втратили так багато людей, чого не можна запримічувати в Краю, де умовини боротьби цілком інакші.

Боротьба за душу української молоді може видаватися багатьом невластивно для нас, мовляв, "ми не Просвіта", або "ми не Лідна Школа", до того є інші. Добре - а як тих інших, як на це показує практика кільканадцяти років, та справа не обходить, то ми, що колись були готові положить голови за народ, будемо дивитися обоятно на те, як на еміграції пропадає українська молодь?

За збереження нашої молоді для України відповідає ціла українська еміграція, а між ними впершому ряді наше членство.

Але, коли підходити навіть з тої сторони, як про це сказано вище, то ми, дбаючи щоб наша Організація не скінчилася на нас, але продовжувала свою боротьбу нашими наслідниками, мусимо подбати, щоб таких виховати. А кожному відомо, що з національно несвідомих і обортних до справи визволення України, рекрутувати кандидатів на членів Організації ніяк не можна. Отже для нас на еміграції не залишається нічого, тільки поставити в реєстр наших завдань зараз по зовнішньо-політичних справах виховання найкращих борців за волю України, починаючи це від самого дитинства.

2/ Ситуація на відтинку молоді під цю пору

Коли хочемо говорити про виховання молоді, висувється наперед питання, кого належить зачислити до молоді, а докладніше - кого хочемо охопити нашою працею в галузі виховання?

Коли брати це питання під кутом формування світогляду до його дозрілої форми, то й вік 30 літ, як найвища границя, не буде занадто посунена. Коли ж йдеться про найнищу границю, то вона представляється дуже різноманітною, майже в кожній одиниці інакше, а тому ми візьмемо інші критерій до визначення віку дитини, від якого ми повинні нею зайнятися. Головно нам йдеться про забезпечення дитини від денационалізації і найнижчий вік будемо оцінювати під тим кутом. Коли обсервуємо дітей в американських умовах, то приходимо до переконання, що дитина є загрожена денационалізацією вже в той час, коли починає свідомо засвоювати поодинокі слова. Минає та загроза у молоді аж тоді, коли та молода людина одружиться з другою такою ж національно свідомою. Аж тоді можна сподіватися, що вони самі стануть українцями на все життя і дітей будуть подібно виховувати.

Тому словом "молодь" будемо покривати протяг часу від третього до тридцятого року життя.

В тому віці наша молодь поділяється на три різних типи: перший - це вік від трьох до дванадцяти років, народжених вже на еміграції, до яких треба долучити також тих, які мали три роки в моменті залишення Батьківщини. Отже перший тип - це діти у віці п'ятнадцяти років під цю пору.

Другий - це діти від шістнадцяти до двадцяти першого року життя, що пам'ятають Україну, але вона не є в них нічим виразним. Дванадцять років, пробутих на еміграції, затерли образ в душі дитини і він не має значення, бо не відіграв ніякої ролі у формуванні світогляду. Хіба, що та дитина пережила на Україні особливо потрясаючі моменти, що можуть дати сильно на формування світогляду. Думаємо, що дитина, якої батько, мати, брат чи сестра були арештовані, побиті чи збиті, або пережили якісь іншого роду переслідування - втеча з транспорту, сталення хати чи ті подібні випадки, що їх пізніше та дитина вповні зрозуміла, а також їх значення і підложжя, тоді в ній буде на ціле життя осталим враженням і переконанням, до якого можна долучити легко те, що ми хочемо її дати.

Третя категорія - це двадцять один - тридцятилітня молодь, що виїшла з України свідомими підручками. Зате вони пройшли тяжкі переживання тоді, коли мали вчитися, а тому їх знання є дуже проблематичне. Тканина їхнього знання зложена-позшвана з різних латок і доціпок. Їх заскочила війна на десятому році життя. Одні втікали з родичами на еміграцію, інші осталися дома, але одні й другі перейшли зміну системи навчання, а також довгу перерву в науці. В 1941 році знову довга перерва і зміна системи навчання. По двох-трьох літах воєнної школи вони знову разом з батьками без даху над головою, в умовах, в яких не було й думки в нікого про якийсь навчання. Потім таборіві школи з частими змінами місця осідку, а впарі з тим і системи навчання, бо тоді кожна інша школа мала іншу систему. Опісля якісь там матуральні курси і так зліплена ціла середня освіта. Старші отримали пізніше кілька років університетських студій на УВУ в Мюнхені, або якогось німецького. Однак з того їм не довелося користати, бо на місцях нового поселення всі ті студії не були признані, а тому одні, знеохочені або змушені обставинами, мусіли піти на фізичну працю, а інші починали від самого початку наново свіжу освіту в заможних країнах.

Отка то доля нашого теперішнього 21 до 30-літнього чоловіка. Тут основна причина кризи нашого доросту не тільки організаційного, але й загально-українського.

Так звані тридцятидесятники денервуються, порівнюючи теперішню молодь і віці 20 - 30 років життя з молоддю 1930-их років, і не можуть зрозуміти, чому таке обниження лінії напруги волевиявлення й діяльності. Чому зачати ними з таким розмахом праця не пішла по прямій лінії вгору тільки опала в низ. Чому сьогодні хлопці на 21-ому році життя не думають

такими категоріями як тодішні, які в тому віці дуже часто були на високих, важливих і дуже відповідальних постах в українській революції, або чому навіть певне число тих, що такі високі становища досягають, часто попадають в розстроєння і злітають стрімголов в долину. Вони дивуються, чому їм, 50-ти літнім ветеранам, ніхто не приходить на зміну. Думаємо, що та зміна прийшла, але не на еміграції, тільки на Україні. На еміграції вона зможе прийти аж за десять літ, якщо ми, починаючи виховну працю, не знеохотимося не завжди такими, яких собі бажаємо, успіхами і віде-ржимо тих десять літ в напрузі нашої волі й терпеливості в очікуванні зміни. Та зміна може прийти, однак вона не буде така, як обсада зложена з тридцятидесятиків. Бо наша зміна буде зложена з молоді, яка виросте поза межами України і на виховання якої будуть мати вплив інші чинники, а світогляд буде зложений з інших компонентів.

Продовження буде/

ОУН - ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ЇЇ БОЄВА

Політичні умовини в Західній Україні по першій світовій війні по-кликали до життя і дії українську визвольно-революційну організацію, яка з початку називалася УВО /Українська Військова Організація/, а від 1929 року ОУН /Організація Українських Націоналістів/. Завданням цієї організації було продовжувати програні змагання українського народу.

Це завдання й умовини боротьби стимулювали самі-собой дві головні прикмети цієї організації: вона мусіла бути боєва і тайна. Ці дві прикмети ОУН потягли за собою дуже багато складних позитивних і негативних наслідків.

Як боєва організація вона мобілізувала до роботи головню молодих людей, тому що це вимагав від її виконавців передусім особливих фізичних прикмет - незвичайної справності та видержливості.

Дуже важкі умовини боротьби з окупантом, вивінованим всіма середніми до поборовання всякого спротиву, вимагали, щоб члени боєвої організації були готові і рішені на всі евентуальності, як арешти, тортури, довголітня тюрма, а то і смерть. Тому крім фізичних високоякісних прикмет, член мусів бути високоякісним також під оглядом моральним. Його ідейність, карність, відданість Справі, відвага і готовість на все були пошунені аж до самовідречення.

Через те, річ природня, не кожний українець міг бути членом організації. Головно старші віком, що були обтяжені родиною, а також і ті, що почувалися неспроможними переборювати тяжкі труди підпільної боротьби, а передусім її наслідків, що їх позище вичислено, а на які був наражений кожний революціонер скорше і пізніше, - до організації не входили. Це мало багато позитивних наслідків, бо організація розпоряджала найкращим людським матеріалом дібраним природнім способом за принципом добровільного зголошення. Це забезпечало організації можливість виконувати найнебезпечніші боєві акти, вдаряти у ворога в найменше сподіваному місці, вдаряти болуче, зводячи при тому свої страти до мінімум. До того спричинялась найгрізніша зброя організації - її конспірація. Набираючи з року на рік чимраз більшого досвіду, розробляючи методи до можливо найбільшої спеціалізації, вишколюючи своїх членів і теоретично і практично в часі революційної дії, та зброя організації вигострювалася і вдосконалювалася на найстрашнішу зброю проти окупанта.

Чим краще революціонери зміли маскувати в терені дії себе і свої чини, тим краще і грізніше виглядала їх робота, яка приносила також кращі і конкретніші успіхи. Її таємничість, невловимість і всюди відчувальна присутність викликала констернацію у ворога. Він тоді метушився, діяв безпланово, шукав за місцем удару і незавжди попадав там де треба. Арештував непричасних до революційної дії людей. Вони на допитах, річ ясна, не давали ніякого інформативного матеріалу, що ще більше дезорієнтувало ворога. У висліді цього ворог мусів вдержувати великий апарат до поборовання організації, заставляв окремих людей студіювати методи дії організації, вводив особну сітку сторожів безпеки, тратив великі суми грошей, а тимчасом організація стає масовою. А що найважніше - акти організації досягають до найбільш невразливих місць окупантської системи. Все це викликає невдоволення і нарікання з широких кругів окупантського народу. шириться опінія, що ставить під знак питання, чи варто держати той клаптик землі, коли він так дорого коштує у витратах матеріальних і людських.

Все це заставляє ворога до похвальної акції на ліквідацію справи,

яка загрожує розростом до небувалих меж. До переведення того ворот капасться за компромітуючі його справу жорстокі масові акти терору, що проявляється у формі масових арештів, великого числа політичних процесів, пацифікацій...але все це не помагав. Все це має зовсім протилежні наслідки. Бо приміром в дні 14 червня 1984 року апарат польської безпеки проводить генеральний наступ на ОУН, заарештовуючи в цьому дні в ту саму ранню пору всіх підозрілих українців і всі спец по питанні ОУН переконані, що ОУН зліквідована. Та завелися їхні обчислення. Зараз на другий день по масовій акції ОУН виконує свій, так сказати б, найславніший і найголосніший за границею боевий чин. В самій столиці окупанта боезник ОУН кладе трупом найвищого шефа державної безпеки, міністра внутрішніх справ Польщі.

Цей факт також сконстернував і дезоріентував окупанта, який ще і досьгодні вірить різним версіям про той акт. Останньо в пресі, в зовсім поважному тоні, одні поляки подають своїй публиці, що той акт виконали самі поляки, а інші твердять, що поляки через провокаторів намовили ОУН зробити той акт та ще й допомогли провести його з успіхом.

Одним з засобів поборовання організації, що їх залюбки уживав окупант, були намагання компромітації ОУН в очах самого українського народу. До того з засади використовувався той факт, що в ОУН були, як вже сказано, самі молоді люди.

/Закінчення буде/

-----:-----

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СУБ-у

Як кожного року, так і цього при кінці місяця березня в Лондоні відбулися дванадцяті з черги Загальні Збори Союзу Українців у Великій Британії /СУБ/, на яких переглянено діяльність минулорічних правлячих органів, вибрано нові та намічено нові плани діяльності.

Про цю все ж таки поважну подію в громадському житті нашого терену можливо не треба було б писати на сторінках "Інформаційного Бюлетеня", який є призначений для дещо інших справ, однак на цих Зборах сталась одна подія, яка вимагає бодай короткого звернення нашої уваги.

Впершу чергу треба ствердити, що ці Загальні Збори показали поширення одної дуже небезпечної хвороби, яка починає звивати свій клубок в еміграційному житті та простигати назурі з цього клубка на ціле тіло. Цією хворобою є вияв чимраз то ширшого заінтересування до критикоманії. Коли минулого року цієї критикоманії було багато менше, і коли навіть з її сторони можна було підхопити деякі позитивні моменти, то цього року вона зсунулася майже на саму долину і продемонструвала собою одну лише тенденцію - використовуючи Загальні Збори як добрий форум з численною присутністю делегатів і гостей, зробити все можливе, щоб якнайбільше виладувати свого невдоволення на тих, яким приходить ся з важкими трудами вести громадську працю.

До використання цієї нагоди виступили різні сторони: Д-р Фундук і С-ка в характері при звичаєння, набутого на протязі останніх чотирьох років - з одної сторони, та декілька осіб інших, які ще до минулого року були чи не найпринциповішими противниками перших на Субівському Форумі.

Що стало для чого причиною? Чи дійсно на це накликавав стан, рівень і зміст громадської праці, а чи щось інше? На це дає відповідь сама критика виступаючих в цьому характері. Одна сторона намагалась переконати делегатів, що всі фінансові зіставлення Головної Управи і звіти Аудиторів не дають підстави вірити доброму станові Союзу, оскільки всі ці цифри і діаграми - це речі фіктивні. Ну, хтось може говорити і таке. Поодинокі особи можуть взагалі нічому і нікому не вірити. Це справа їхня. Але чому виступати з тим на Загальних Зборах, домагатися щонайменше пів години часу на критику, і в ній прийти до такого ствердження? Це не є об'єктивний підхід до справ, а як такий він є небажаний, особливо сьогодні, коли багато інших людей тільки чигають на те, щоб таке ствердження почути і тим оправдати виклики свого сумління щодо пасивного ставлення до важливих національних обов'язків. Друга сторона пішла шляхом порад і, поділившись гарненько ролями /один звіт, інший зовнішню діяльність, інший внутрішню, а решта тільки для шуму, мовляв. "дивіться скільки нас є"/, використали всю енергію на те, щоб обнизити вартість проведеної праці. З уваги на це нагоди Загальних Зборів не можна було використати в точці "Внески і Запити", де могли виступати ті, що були в правлячих органах минулого року і предложити делегатам та гостям дещо ширшу канву по-

зитивних і негативних моментів у суспільно-громадському житті. В цьому аспекті, в аспекті пізнання, що сприяє нам, а що насприяє треба було б насприяду великої зміни думок і поглядів, щоби вкінці дійти до якогось позитивного вислідку. Але - трудно. Сучасна людина є спроможна на все, в чому рідко коли знаходиться щось позитивного.

Всеж таки, поминаючи цю негативну сторінку і цей факт, що хвороба критикоманії поширюється з кожним роком, треба ствердити, що Загальні Збори пройшли з добрим успіхом. Вони виказали впершу чергу про задовільну господарку громадським грошем попередньої Управи, а оскільки в тій сфері не зайшли ніякі зміни, то тим рівночасно стверджено задовільну господарку і на біжучий рік. Кешта праці залежить від двох сторін: від Централі і від Клітин в терені, які взаїмно себе допомагають. Централь розпрацьовує пляни, ставить і розв'язує проблеми, а клітини допомагають їй в осягненні намічених пунктів. Треба тільки одного бахати собі в цьому ділі: охоти до праці і вирозуміння. Це допровадить, якщо буде практикуватися постійно, і до викорінення цієї хворобливої натури до критикоманії.

СТАЛОСЯ ТЕ, ЩО ПРЕДБАЧУВАЛОСЯ

Факт виступлення ОУН с з Національної Ради вже відомий всім, але багато людей ще не знає, які наслідки виринули з цього впершу чергу для тієї групи на нашому терені, яка на зовні групувалася дозкруги так званого "Об'єднання". Коротко після закінчення останньої сесії УНР і виступу з її складу фракції ОУН с в Лондоні відбувалися загальні збори "Об'єднання", на яких прийшло до виходу прихильників УРДП з нього.

Поворот ОУН с до здорового розсудку щодо засад української політичної дії на еміграції треба вітати, однак при тому не треба забувати, що цей поворот вже оправдує цю організацію від того, до чого декотилася Національна Рада. Ми пам'ятаємо, що на протязі довшого часу саме ця група вперто обороняла УНР і її політичну лінію перед критикою зі сторони ЗЧ ОУН. Щойно тоді, коли ЗЧ ОУН залишили УНР, ця група перейшла в опозицію, на платформі якої залишилась аж до останнього часу. Чому так сталося? Чому їм не забракло відваги виступити ще тоді разом з ЗЧ ОУН в обороні принципів української самостійницької політики на еміграції? Відповідь на це питання повинні дати мельниківці. Вони їй що не дали. Є також ще один комплекс справ, частина відповідальности за який лежить також на них, поминаючи їхній останній крок. Цим комплексом є АКВБ, до якого затягнули УНР саме вони через так званий "Паризький Блок", формований за ініціативою інж. Андріївського, члена ПУН-у. З цього саме блоку простежилась була дорога до АКВБ, до радія "Вільна Європа" і до "Інституту вивчення культури і політики ССРСР". Шкідливість існування цих інституцій показала пізніше, однак - де була політична передбачливість? Таких моментів можна було навести багато більше.

Тоді, коли справа УНР є більш загального характеру і заторкує цілу українську еміграцію та її політичні сили, то справа цього положення, яке витворюється в групі "демократичного об'єднання" є справою чисто теренового характеру, яка заторкує впершу чергу нас. Нам цікаво було б знати, до чого допровадить розрив в "Об'єднанні". Чи він допровадить вкінці до ліквідації двоторовости на суспільно-громадському секторі, а чи до ще більшого ускладнення. Бо ситуація може розвинути в двох напрямках: котрась із сторін, або обидві, будучи неспроможними на сепаратну діяльність, повернуться до СУБ-у, або залишаться теперішній стан, плюс ще одна громадська централь, що є також правдоподібним. Сказати - як буде, сьогодні важко. Обидві, чи, властиво, всі три можливості мають своїх прихильників. Ми надіємося на здоровий розсудок і в напрямі витворення такого будемо робити певні заходи. Нам було б дуже невітідно вступати під цю пору між них, чи ангажуватися по котрась із сторін. Найближчі тижні покажуть, що можна буде зробити і куди, фактично, буде котитися в дальшому колесо цієї нещасливої карузели.

